

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Издава три пѣти въ седмицата
вѣтки:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
" шестъ месеци 12 лева ср.
" три " 7 " "
Единъ брой 20 стотинки.

Срѣко което се отнася до вѣстника
надписва се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ

Позлатени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ се неврацатъ.

За обявления се заплаща:
За всеки редъ при пръвѣ пѣтъ 20 ст.
За " " " вторий " 10 ст.

Руссе, 24 Августъ 1884 год

Многоосносната българска страна Македония, проживява периода на най-тъжкитѣ непитания и мъки, епохата на най-лютото варварство отъ страна на нашитѣ петъ вѣковни мъчителни и варварни — турцитѣ. Тази Българска страна, която е родила Александра Македонскій и Славянскитѣ просвѣтителни, Кирила и Методия, — днесъ пакъ подъ неспособни и нетърпѣливи глѣтъ и звѣрство отъ онова азиатско племе, което се нарича Турци. Постоянни и безчисленни кланя, не наказваемитѣ убиства и неприятели отъ никого обезчестявания, съставляватъ единственитѣ блага на нашитѣ тамъ братия. Тамъ закона е арестованъ, правдата — испѣдена; а за гаранция на имотъ, на животъ — нѣма мѣсто!... Варварството е установно въ централъ на Македония; то е завладѣло цѣлата почти страна, опази отцѣпена отъ цѣлото наше отечество частъ! Какъвъ хаосъ! Каква анархия! Какво злощастие за Българина!...

И ний, ний Българитѣ въ свободна България, предъ второто трагическо дѣйствието на Батакъ, подобрението положението на Македония оставяме на обстоятелствата, безъ да се погрижимъ обаче за тѣхното по-скорошно създаване. И ний, казваме, а заедно съ насъ и нашето до сега правителство, удавиле сме се въ апатия и хладнокрѣвие: никакви постъпки, никакви почти мѣрки не сж се възли, имѣюща за цѣль да подобрятъ положението на Македония. Въ този случай Екзархията заслужава най-строга оуждане. Ако ни е позволено да кажемъ, тя представлява едно дембелско учреждение, поддържано отъ Екзархийскитѣ си приходи, *дадени отъ Българскитѣ народъ*, имѣюща за цѣль да прави коремни и левити чувства. А *прогресса?* оная сила, която създава и съставлява общественния животъ на народитѣ, що кара едно общество да добие самостоятеленъ животъ — гдѣ е? Периода отъ 5 години недостатъченъ ли се указа, да се направеше една поне стъпка напредъ въ що годъ? Отъ друга страна, каква роль, каква обязанность, какво призвание и какво предопредѣление негнѣява въ Цариградъ Екзархията? За мостра ли?... за черни очи ли? или да отлъстява коремни.

Казале сме и пакъ ще кажемъ, че да се очаква каква годъ полза отъ калугери, туй е срамъ за единъ българинъ, който самъ е възстаналъ противъ своитѣ угнѣтителни — турцитѣ и спокойно е умиралъ на бѣсилката за свободата си, за своитѣ човѣчески права. Туй е най-голѣмото престѣпление предъ стѣнитѣ на Любена Каравелова, Ботева и Левскій, първитѣ поборници за българската свобода.

Поглѣдете, моля ви се, дописката изъ Велесъ, напечатана въ днешния брой на вѣстника ни, и вий ще се смѣяте предъ неокончаемитѣ страдания и мъки на Македонскитѣ Българи и такъвъ още, които отъ минута на минута взиматъ по-

голѣмъ размѣръ, по-широкъ кръгъ. Какви злодѣяния, какви убиства, какво варварство! Да се держатъ живи хора, българи, сѣдѣ като имъ се обрѣзватъ уши и носове; да се убива 25 годишенъ момъкъ въ срѣдъ селото, съ кундака на пуника! А ний да мѣчимъ, да запустимъ устата си, да не шаваме и да чакаме нѣкакво ограничение на тѣзи злодѣяния отъ турското правителство, или да ожидаваме нѣкакво въздигане на националната честъ и гордостъ на Българитѣ тамъ отъ нашитѣ калугери!...

Но, при създаденитѣ вече днешни обстоятелства, поражда се въпроса: какъ трѣбва да се търси цѣръ и граница за спиранието и ограничаването на туй окаяно положение на Българитѣ въ Македония? Да обвинемъ ли за врата на тѣй парфчената „человѣколюбивата“ Европа нашитѣ надѣжди, нашитѣ мечти и сѣдвателно, нашето бѣдѣще? Да дадемъ ли ключоветѣ на Св. Петра въ рѣцетѣ на нашитѣ калугери да ни заведатъ въ оизи вѣковни рай?

Нито едното, нито другото. Три пѣща има, които могатъ единъ отъ тѣхъ да подобрятъ положението на Македония, до когато тя се намира подъ политическо управление на Турцитѣ, а други — да ѝ дадатъ едно управление поне като Румелийското. Първото срѣдетво е въ рѣцетѣ на нашия народъ, той трѣбва да иска резултатъ отъ данъка, който плаща на Екзархията; той трѣбва да иска отчетъ за направеното отъ неѣ за въ полза на Македония. Поставенъ на по-прогресивна почва, Македонца ще знае да защити себе-си, ще умѣе да запази къщата си, отечеството; *но само ако Екзархията познавае своитѣ обязанности и призва неѣ спрямо Македония.*...

Второто срѣдетво е по-вече въ рѣцетѣ на „человѣколюбивата“ Европа, отъ колкото въ нашето правителство. Ако тѣзи Европа желае да узнае мирѣтъ на Балканскій полуостровъ, да не бута политиката и да дава работа на Бисмарка; ако английскій печатъ, сѣдвателно, цѣла Англия е толкова състрадателна къмъ народитѣ, които пжнкатъ подъ варварско управление и немогатъ да се ползватъ съ човѣческитѣ си права; ако всички Европа, *подбудена отъ нашето Правителство*, се интересува за съдбата на наша Македония и стане „человѣколюбива“ отъ колкото се е показала до сега и ако, най-сетнѣ, се сложи тѣй политиката, щото да се заемѣе въ наша полза; — то нека се опредѣли България, като страна по-близо стояща до Македония, имѣюща съ нея най-тѣсни свѣзки и сѣдвателно, по-заинтересована, да окупира Македония и за едно опредѣлено време, сѣдѣ като я умири, да истреги войскитѣ си.

Третото срѣдетво е въ рѣцетѣ на самитѣ Македонци. Едно добро въоружаване Българитѣ въ Македония и едно

възстание въ опредѣленъ день и избранъ моментъ по цѣлата тѣзи страна, сѣдѣ възтѣитѣ нѣкои и други предварителни мѣрки, ще доведе „человѣколюбивата“ Европа до убѣждение, че раскъсаната България трѣбва да принадлежи на Българитѣ.

Нашия печатъ не трѣбва да стои хладнокрѣвенъ, а да се занимае съ този толкова важенъ въпросъ. Княжескитѣ вѣстници по-иматъ тази възможность, защото и самото днесъ на властъ Министеретво ще имъ съчувствува въ това.

ДНЕВНИКЪ

(стѣнографический)

на

IV Обикновено Народно Събрание.

(Извънредна сессия).

X. ЗАСѢДАНИЕ, СРѢДА 4 ЮЛИЙ 1884 Г.

(Вижъ брой 16).

Председателъ (звъни) Засѣданието на Нар. Събрание се отвара и секретарѣтъ ще прочете списѣкътъ на г-да прѣдставителитѣ.

Секр. Ташислиановъ (чете списѣкътъ на прѣдставителитѣ): Отсутствуватъ: Пемаилъ Мустафовъ, Парко Велевъ, Панко Ниновъ, Сано Дашевъ, Махавилъ Сарафовъ, Пенко Храповъ, Иванъ Никовъ, Дюшубакахъ Ахмедъ, Иванъ Стояновъ, Тома Кърджиевъ, Тахемъ бей Райзо Каролевъ, Иванъ Златинъ, Хасанъ бей, Марко Балабановъ, Петко Славейковъ, Петко Каравеловъ, Илия Вълчевъ, Иванъ Касабовъ Цвѣтко Мачевъ, Петръ Кюрчевъ, Дръ Малловъ, Петко Кънчовъ, Юсувъ Мустафовъ, Хюсеинъ Х. Ахмедовъ, Вичо Козловъ, Кесимъ Заде Мехмедъ и Илия Маджаровъ.

Председателъ: Отъ 195 души прѣдставители отсутствуватъ 28 души; има повече отъ половината, затова засѣданието на Нар. Събрание е пълно и на дневний редъ иде докладътъ на комисията за провѣритѣ. Споредъ както знаете г-да прѣдставителѣ, когато се прегледаше отъ Нар. Събрание избортѣ въ Севлиевската околия, отложи се избортѣ на г-на Димитра Петковъ за да се пита той на колко години е и тогасъ да се произнесе Събранието: да ли може да се приеме г-нъ Петковъ за прѣдставителъ, или неможе.

Д. Летишовъ: Азъ не бѣхъ тугъ да чуя какво се е разиенвало за мене. (Гласове: по-високо!) Г-нъ Помяновъ е доказвалъ за нѣкакви документи, че азъ съмъ билъ на 24 г. Ви знаете че едно врѣме бѣхъ предаденъ подъ сѣдъ и ми се предписваше смъртно наказание или вѣченъ затворъ. Г-нъ Помяновъ и г-нъ Балабановъ бѣха мои защитници и за да може да облекчатъ наказанието ми, да могатъ да поискатъ нѣкои снисхождени отъ закона, учахъ ме че трѣбва да се казвамъ на по малко год.; г. Помяновъ ми каза, защо не съмъ се казалъ на 21 год.? А при това положение трѣбва самъ азъ да кажа, на колко съмъ години. Азъ ви заявявамъ че съмъ 30 години испѣлнилъ вече.

Председателъ: Подаръ обясненията дадени отъ г-на Петкова, желае ли Нар. Събрание да се говори още. Койго не желае да се говори да си дигне ръката. (Мълчество). Сѣдвателно, ще се говори.

Дръ Помяновъ: Както знаете г-да прѣдставителѣ, въ послѣдното засѣдание се отложи въпросътъ: да ли г-нъ Димитръ Петковъ е напълнилъ вече 30 годишната си възраст или не е. Отложи се този въпросъ да се разясни, като се попита самъ г-нъ Петковъ на колко години е, и това стана по желанието на г-да депутатитѣ. Днесъ много бѣхъ по чуденъ да чуя г-на Димитра Петкова положително да казва че е навършилъ 30 годишна възраст; нѣ съвсемъ се смѣяхъ, като чухъ нататкъ още, коетъ ми се чини, че е съвѣтъ нередовно и негнѣно отъ негова страна, — не само да опровергае онова, което се намира като отъ него казано въ протокола, който имахъ честь да прѣдставя, нѣ още да твърди че азъ и молягъ другарѣ г-нъ Балабановъ сме биле причина да

скрие годинитъ си предъ съда. Каза г-нъ Петковъ, че ако той ималъ 24 години на 1882 год., причината на това сж били неговитъ защитници Балабановъ и Помяновъ, така тѣ сж го научили. Преди всичко за дължностъ счи тамъ да опровергна тази перфидна лъжа. (Председателъ: Моля да не се нападатъ личности). Нѣма личности да нападамъ, само една лъжа искамъ съ всичката тежестъ да я отблъсна. Азъ както и моитъ колеги г-нъ Балабановъ, сме били защитници на г-нъ Петкова: нѣ азъ никога като адвокатъ не съмъ искалъ да искамъ снисхождение или милостъ отъ съдилището така, щото да съмъ училъ клиентитъ си да лъжатъ. И това казвамъ още г-да представители, толкозъ повече въ този случай не съмъ ималъ нужда, въ случая на г-нъ Петковъ да направя, защото както казахъ и въ предишното заседание 24 годишната възраст неправилно е престъплението да бѣде по малко наказано. На 24 год. както и на 21 година и даже на 18 год. наказанието е все едно както и на 28 годишния, съдователно не съмъ ималъ нужда азъ да уча, или г-нъ Балабановъ да учи, г-на Петкова да крие годинитъ си. Азъ мисляхъ г-да представители че при днешний случай, когато трѣбваше г-нъ Петковъ самъ да каже на каква е възраст — въ това и мнозина приятели ме увѣряваха — мислѣхъ че ще признае той така добръ възрастта си и годинитъ си, както ги е призналъ и въ съдилището; нѣ днесъ ви не само чухте, че г-нъ Петковъ отдавна е извършвалъ 30 годишната си възраст, нѣ че той още има дързостта да обвинява адвокатитъ си, които имаха злочестината да бѣдатъ негови защитници и да го забавятъ отъ вѣченъ затворъ, отъ вѣчно заточение, че тѣ го учили да лъже. Азъ това съ сичкото надѣжно негодувание, дълженъ съмъ да отблъсна както отъ моя страна, и тѣй отъ страна на г-на Балабанова, койго днесъ не присъствуватъ тукъ, нѣ за когото тоже не може нито да се мисли, че ще учи клиентитъ си да лъжатъ предъ съдилището. Днесъ г-да, азъ не се намирамъ предъ съдътъ, а се намирамъ предъ едно Нар. Събрание, и понеже съмъ предизвиканъ да отговоря на инсинуациитъ направени отъ страна на г-на Петкова, азъ ще кажа по долу за обичаенъ характера на г-на Петкова още нѣколко думи. Повтарямъ пакъ да кажа, че нито азъ съмъ училъ г-на Петкова да лъже, нито може да се помисли че г-нъ Балабановъ това е направилъ. Преди да го посѣта въ качеството адвокатъ и неговъ защитникъ въ тюрмата Софийска, дѣто съмъ го училъ ужъ да крие годинитъ си, когато още дѣлото не бѣше разгледано въ Софийскій Окръженъ Съдъ, той бѣше далъ вече показанія предъ пристава, помощника на Софийскій градоначалникъ, г-на Чернева, че има само 24 години. Това доказва представенія отъ мене втори протоколъ съставенъ предъ пристава, и каквото е казвалъ тамъ, казвалъ го е преди да го вида азъ, и както виждате тамъ е казано че е г-нъ Петковъ на 24 год. Въ качеството на защитникъ, ималъ съмъ длъжностъ да го питамъ връхъ неговий животъ, поведение, неговото образование и пр. нѣща които сж потребни да ги знае единъ адвокатъ, койго иска да защитава единъ подсѣдимъ, толкозъ повече то бѣше нужно при г-на Петкова, койго бѣше обвиненъ въ едно голѣмо престѣпление. Понеже сега не се намирамъ предъ съдилището, ще кажа и то за обяснение личността Петковъ, че той като исповѣдваше предъ мене цѣлий си животъ, дойде да ми каже че е билъ и ученикъ въ Николаевъ и испѣденъ отъ тамъ, защото е билъ уловенъ въ нѣкои движения противъ държавний строй (Петковъ: Не е истина! Лъжете! Председателъ, призовавамъ ви на благочиние). Не лъжа, нѣ предизвиканъ съмъ да кажа истината, която е за васъ горчива. Повече не казвамъ нищо, защото неговий животъ въ Николаевъ билъ е извѣстенъ. Допълните си сега сички какво азъ премѣлчавамъ, защото нито званието ми като адвокатъ, нито депутатския постъ не ми позволяватъ да разказвамъ по нататъкъ. Само толкозъ казвамъ че той ме моли, колкото за животътъ му въ Николаевъ, отъ гдѣто сж го испѣдили, ме моли нищо да не споменувамъ предъ съдилището и азъ като неговъ защитникъ се съгласихъ. (Председателъ: това не се касае до дѣлото). Съ туй свършвамъ и вѣма да говоря повече. Само туй бѣше единственното ми свѣденіе. дадено мене отъ г-на Петкова, което азъ знаехъ като адвокатъ за по прѣдшния му животъ, а да съмъ го училъ да лъже това не е истина: това е чиста проста лъжа, и както казахъ, то неможеше да има никакво влияние връхъ ходѣтъ и рѣшението на дѣлото.

Григоровъ: Нар. Събрание има досга търпението да изслуша повторение на думитъ на г-на Помянова, връхъ процесътъ и съдбата която е ималъ г-нъ Петковъ и въ койго процесъ г-нъ Помяновъ е билъ заедно съ г-на Балабанова защитникъ на г-на Петкова. Тѣзи думи сега бѣха само повторения на онова, което каза въ попрѣдшното заседание. Връхъ това дойде още г-нъ Помяновъ да разказва биографията на г-нъ Петкова, като че сме въ единъ манастиръ и да слушаме разказитъ на житиетата. Азъ мисляхъ, че г-нъ Помяновъ ще да представи други доказателства, за да

докаже че г-нъ Петковъ нѣма 30 годишна възраст, а не да казва дѣе живѣлъ, което не бѣше прилично отъ страната на г-на Помянова. Особено като представителъ азъ се намѣрвамъ въ една ограда, дѣто трѣбва да се отнасяме и на единъ къмъ други. Повече разисквание е излишно понеже Нар. Събрание се произнесе въ миналото заседание, че трѣба да чуемъ, Петковъ самичакъ какво ще каже за годинитъ си. Защото каза се, че той като представителъ далъ е каѣтва тукъ, както сички ний, че съвѣстно ще говори и работи въ Нар. Събрание. Съдователно казваната на г-на Петкова ще земемъ за доказателство по силно отъ колкото онова, което представи г-нъ Помяновъ, и което съдържа нѣща, които казавъ г-нъ Петковъ предъ съдилището безъ каѣтва. Ако би да разискваме повече този въпросъ, ще дойдемъ до нежелателния случай и може да дойдемъ до нападение. И ако захванемъ г-нъ Петковъ тѣй сжчо да разказва житието на г-на Помянова, то нѣма да се занимаваме, както трѣбва да се занимаватъ представителитъ въ Нар. Събрание. За това да се не разисква повече връхъ този въпросъ, нѣ да се пита Нар. Събрание: приематъ ли се думитъ, които г-нъ Петковъ подъ каѣтва ги дава, или не се приематъ.

Председателъ: Понеже има предложение да се прекрати въпроса

Драганъ Цикловъ: Искамъ дума.

Председателъ: Има нѣколко души предъ Васъ. Питамъ Нар. Събрание, да ли желае да се говори още по този въпросъ? Койго желае да се говори още, да си дигне ржката.

Дръ Помяновъ: Не е свършенъ въпроса! Искамъ дума.

Председателъ: Понеже Нар. Събрание рѣши, че нѣма да се говори вече, ще се даде на гласоподаване избора. Койго отъ г-да представителитъ мисля, че избора на г-на Д. Петкова е неправиленъ и незаконенъ, да си дигне ржката. (Меншегово). Съдователно г-нъ Петковъ е пристъпъ за представителъ въ Нар. Събрание. (Гласове: не разбрахме. Шумъ).

Докладъ Черневъ: Съ докладвамъ изборитъ на Пльванскій окръгъ, Пльванска околия. На 27 й Май изборитъ не станали по нѣмания достигащо число избиратели. На 3 й Юний протокола е подписанъ само отъ 43 избиратели. Цѣлото число на избирателитъ е било 9456, гласоподавали 1342 избиратели, а въ кутвата се намѣрило 1345 бюлетини, т. е. 3 по вече, които бюрото е счело за били. Симеовъ Хайдудовъ получилъ 1223 гласа, Пв. Гръковъ 1157, Константинъ Геневъ 980, Еремия Гешовъ 1106 и Па. Пацовъ 1012. Въ началото е имало облъсвание, но чрезъ намѣсвание на полицията станало тишина и бюрото могло спокойно да продължава дѣлото. Комисията намира тѣзи избори за законни.

Мирски: Азъ желая да знаа, да ли по между тѣзи 43 души, които сж подписали протокола, фигуриратъ и имената на избирателитъ въ бюрото, и второ, има ли нѣкое заявление отъ избирателитъ за нарушаване членъ 12 отъ избирателния законъ?

Председателъ: Ще моля г-на докладчика да отговори

Докладъ Черневъ: Заявление нѣма никакво. Освѣнъ това, вчера въ комисията се разгледва този въпросъ, и трѣба да заблѣжа, че изборитъ сж станали на 3-й юний и че избирателния законъ не гласа, че непременно втори актъ протокола да бѣде подписанъ отъ цѣлото число 50 души, както за първата недѣля. Съдователно, може да бѣдѣтъ по малко отъ 50 души избиратели, и избора може да стане редовно.

Председателъ: Изборитъ подписали ли сж?

Докладъ Черневъ: Не сж подписали.

Григоровъ: Странно ми се види заигванието на г-на Мирски, понеже сме разисквали задружно въ комисията. И въ първата недѣля да сж станали изборитъ, дѣто се казва че 50 души избиратели сж нужни да изберѣтъ бюрото и да се присѣжги къмъ избора, то въ самия законъ не е казано, че всички 50 души трѣба да поднашатъ протокола, защото предполага се че има не грамотни хора, съдователно и 20 души да сж подписали, пакъ е законно. Не се иска щото безусловно 50 души да поднашатъ. За това не намирамъ ни най малко съмнѣние за законността на изборитъ.

Мирски: Г-да! Азъ се съгласявамъ, че изборитъ сж правилни, но не е истина че трѣба само грамотнитъ да подписватъ. Споредъ избирателния законъ, въ втората недѣля само 43 души да сж пристѣпъвали пакъ може да стане избора законенъ не само за бюрото, а даже и за депутати.

(Слѣдва)

ДОПИСКИ

Пловдивъ 16 Августъ 1884 г.

Отъ тази страна на цѣлото наше общество нѣколко дописки вече са печатани въ уважаемий ви вѣстникъ, по поводъ на многото вече станали тукъ работи, и главно по една друга причина, която тукашката публика почти изобщо разбира, само не може да се разбе-

ре, какъ се глѣда и мисли връхъ това отъ нашитъ еднокръвни братия отъвъдъ въ Княжеството, тѣй като и до дасъ нищо не е казано, не е спомѣнато, нито е изказано нѣкое сжждение или тълкувание отъ издаваемите въ Княжеството вѣстници, за да се разбере зашто, по кои причини, и има ли си мѣстото да се пише за тукашнитъ работи въ тѣшитъ вѣстници. По едни или други причини, публикувани сж въ нашия вѣстникъ вече нѣколко дописки, и изказани сж били нѣколко работи по-вечето станали, и нѣкои замислени да се извършѣтъ. Въ тѣхъ сж били изказани нѣща, дѣла, не отъ малка важностъ, а достойни да привлѣкѣтъ вниманието на всѣки даже българинъ, и да заставятъ другитъ наши вѣстникари, учени и списвачи да обсъждатъ своитъ разсуждения, наставления и заключения, поне връхъ по важнитъ въпроси, касаючи ся до нѣкои сериозни начала. Тѣй на пр. по въпросътъ за нападението връхъ частната печатница на българския вѣстникъ „Южна България“, въ която се отѣхъ и ржкописи, нѣщо, което нито турското правителство не направи както съ дядо Славѣйковата газета „Македония“, или г. Найденовото „Право“, като сж издавахъ въ Цградъ, и нашехъ често много по сербесъ прогивъ Султановото Правителство, нито пакъ най-сѣгне и отъ безграничното въ властѣта си пльванщинското Княжеско правителство връхъ вѣстникътъ на Д. Петкова. Втори въпросъ бѣ разбѣтванието на юриста Тончева съ праксанія въ *дараджл меджлислери* Т. Власаковъ, човѣкъ безименъ, гръкоманъ, и всеизвѣстенъ предаватель и душманъ на българската свобода, въ името на когото, и връхъ прахѣтъ на хиляди умрѣли наши братия поборници, тѣй както и Гавриль Паша съ зетѣтъ си Левантинъ, а че то и Швабѣтъ подлецъ Такисъ, низкопоклонѣнѣщай Хителъ и нищожний Берниковъ и пр. днесъ ся наслаждаватъ, испразднатъ народната каса, властвуватъ надъ тази грозно окървавена и въ пепель обръната страна, и тѣчатъ сжко некупенитъ права на гражданитъ. Трети въпросъ бѣ за 18-тѣ непредадени села, за които сиромаситъ българи даватъ своитъ чада войници: съсипаното население плаща данта на Султана, и като не стига това, харчи и по хиляди грошове да праца войски пакъ околото тѣзи села, да лови разбойницитъ, за които мирното население тѣгли всичко, и Гавриль Паша обѣщава на турцагѣ, че нѣма никога да помисли, нито да поиска подчинението на тия 18 села на нашето правителство. Сжчо и така бѣше въпросъ и връхъ всенародния идеалъ *сгединението*, съ което сѣгѣ дѣло нѣкои българи евреи, шарлатани, и базиргани, издѣвници и душмани са подиграхъ тѣй грозно, тѣй предателски, само за пари, и за пари, и мансун, като разсѣхъ умраза, раздоръ, несъгласие и ненавистъ мѣжду добрия нашъ народъ, и направихъ щото обдѣванieto на тази голѣма работа отъ лѣсна да стане по мячна и да остане нѣколко години назадъ; не е чудно да сж си пресмѣтали колко години още имъ трѣба да стои Петоч. Румелия отѣлаза, за доброто на желѣзницата, и за доброто на тѣхъ самитъ, до като самитъ, си направятъ много саламъ халѣтъ, до като насѣбиратъ голѣмо богатство и чифлици, а че сѣгне да можѣтъ да живѣятъ рахатъ, на каѣто и да било, а съ тази страна, съ нещастния тукъ бѣденъ народъ, каквото ще да слава, ако ще би и може да погони всичко.

Въ тази смисль, тия хора нашехъ, говоряхъ дѣто сѣднѣхъ и станехъ, и пльнѣхъ вѣстницитъ си, каквото и сега. Койго искрененъ българинъ желае да ся увѣри въ това, нѣка вземе на ржча и разгрене вѣстницитъ „Марица“, „Народъ гласъ“ и „Съединение“ още отъ личи на дори до на послѣдѣтъ, и ако направи разборъ на всичкото въ тѣхъ писано, въ единъ и други брой, отъ една и друга година, ще ся замае като ще види, че едно сж писали, а друго вършили, че въ единъ брой едно са казвали, а въ другия съвсѣмъ друго; съ една рѣчь, цѣла върволица шарлатанчужъ, и нѣщо повече. А зашто? Е читателю, лѣсно е да разберешъ тѣхния джабазлъжъ. И сега редакторитъ, списвачи на Дядо Минчовия вѣстникъ „Народъ гласъ“, всемирнитъ беззаравственици Величковъ и Вазовъ, въ послѣдний брой отъ 11 й т. м. като всѣки приговорни съветници, проповѣдватъ цѣломудрие и кучъ други нравствености, безъ да си смислятъ че до вчера на всѣка страна разсѣвахъ раздѣние, и политическа развратностъ, а угрѣ ще наченѣтъ пакъ да сѣгатъ раздоръ и умраза; съсипвание единъ другаму имота, да ся биятъ по улицитъ, като тѣхъ. Каква маска, какво пратворство, какви кроводилски съзли и убийственни мрѣжи! По разбира ся, трѣба да ся съгласиватъ съ заблудата на редакторитъ — списвачи вѣстникъ „Марица“. — Бобчовъ и Маджаровъ, както и тия на „Съединение“, Иванки Гешовъ, Дръ Хахановъ, Юруковъ, и всички подобни консерватори тѣхни събратия, закѣлѣти врагове на свободата и доброчестieto на народа, като истински Гавриль пашови софги и Сорокинови молаи, съ особений неговъ *спциаленъ* адиогантъ радикалътъ (??!) Д. Поповъ.

Зѣ дълбокоучеността и велиждростта по управлението на Гавриль паша, азъ нѣма да черпа свѣдѣ-

в нея си отъ вѣст. „Огечество“, нито пакъ отъ статистическото изложение за пашовата дѣятелностъ въ вѣст. „Съединение“, вато оставамъ списаваніи на „Огечество“ свободни за го хвалатъ и славятъ, и „Съединение“ отчаено да плаче надъ душното положение на страната въ която нѣмало нищо отъ вѣхото предсрочено, че, ако пашата Гаврилъ не направилъ дѣрка постѣпка и не вземелъ радикална мѣрка, същата пѣсень на вѣст. „Средецъ“, т. е. ако не изплати всички директори и други високи чиновници, сирѣчь, тамъ гдѣто има тѣска заплатъ, и не настани тѣхъ на тая служба, като въз награждение за трудовѣтъ имъ положени да бѣде двѣтъ паша и още глав. управителъ на Областѣта, то тѣзи негови благодарности ще му обврнатъ гърби. Злици на турци, и византийски чалъжи. Онеправдани, несправдливостъ, ей Богу, отъ стравна на патронѣтъ имъ Гаврилъ; че за туй ли тѣзи хора излягахъ цѣлъ бѣлгарски народъ, за това ли направихъ народа на тарафа, и единъ другиму душмани; за туй ли са тѣй хубаво и богато на чуждъ гърбъ раскождахъ по Европа; за туй ли въ съюзъ съ авантюриста Шваба Такисъ, естествоно тѣлий Д. Стамбуловъ, и съ Руския чиновникъ Коростелевъ, отъ III то Огдѣленіе на Начални кѣтъ му, генералъ Чертовъ, а туй на втора длъжностъ Полиціебергъ, и специаленъ чиновникъ на Сораква, за туй ли тѣзи хора обогрихъ рѣката си въ свѣтостѣта, осквернихъ прѣста на народнитъ поборници, на печата, насѣжихъ на сѣщата българска свобода?! Разбира се, за всичко това трѣба и пада имъ си прилично възнаграждение, и Гаврилъ паша не може да откаже тѣхната готовностъ и услужливостъ, защото безъ да измѣнѣтъ почти нищо, изпълнихъ заповѣдѣта, про изволгъ и башибозукъ му точно и редовно, като еничерски главатарѣ, а народа трѣба за искупѣ на всички тѣя негови врагове и изроди да заплати пристойно, и само тогава трѣба да очаква и мисла че е взимилъ леко то, което тѣ му хвърнихъ на чистото лице.

Съзнавахъ и разбирахъ прѣди исповѣдѣта която направихъ тия гда българи, отъ български майки родени, че факта е грозенъ, постѣпката е строго наказуема, и прѣстѣпленіето е неизвиняемо и че публичното изложение на туй осждително отъ цѣлото човѣчество дѣйние, ще тѣжи на душата, ще удра на съвѣстьта на дѣйцѣтъ, поне до извѣстна степенъ, нъ кой други освѣнъ тѣхъ е кривийгъ? Защо азъ или друга да се смущава, да го е страхъ или да се срамува да искаже въ всяката цѣлостъ факта, за койго другъ е отговорникъ, и когато тѣй не се е смущава, не е искалъ да знае като го е вършилъ? За тѣхъ не била мила моята свобода, а че и азъ ли не трѣба самъ да мълѣ за своята свобода? Тяжестѣта, която осѣщали възъ душѣтъ си дѣйцѣтъ на изказанитъ прѣстѣпления наши брати—българи, за тѣхъ не щж по-вече ни дума да казвамъ, като оставимъ пегоритѣ бжаци, и душнитъ нашъ народъ да говори и си расправи съ тѣхъ. Щж кажа само за чужденитѣ служащи въ страната ни, които сж удостоени съ най-високи и почетни длъжности, и награждавани богато богато отъ народната наша сиромашка хазна, а тѣ вроятъ за него убиственни планове, погазватъ свѣтостѣта на законѣтъ, удущаватъ народния битъ, обковаватъ свободното слово, и прѣстѣпнически сж мжчатъ да му отнѣматъ вчера придобитата свобода, даже и добръ още незатвърдена. П кои са тия народоубийци? — Неприятелѣ наши и на нашата нездравена, и нищо и никаква свободица подиръ 5 годишно робство? — Хора чужденци, получивши най-добро гостеприемство у насъ, заплащани богато, а тѣ сами безъ идея, безъ свѣсть, да не кажа нѣщо по-вече. Пресловутѣ нашъ Главенъ Адвокатъ Такисъ се осѣщалъ силно потрѣсенъ отъ изложението на дѣлото, което той съ нѣколко другѣ дѣйци извърши, и спорѣдъ казването на бездарний Окржж. прокуроръ въ Пловдивъ Бериковъ, впрочемъ специалистъ въ низкопоклонничеството, г. Такисъ билъ далъ единъ брой отъ уважаемий в. „Славянинъ“ на редактора на Чешский вѣст. „Народни Листи“, да го занесе въ Чешско, да видѣтъ тѣхния народъ какъ пишалъ българския народъ за тѣхъ, т. е. за всички Чехѣ подеци и авантюристи находящи се тукъ въ Источна Румелия. Това и трѣбваше да стане, щото и тоя братени намъ народъ да види и научи своитѣ изроди, своитѣ гюбрета, които за срамъ и позоръ и на своя си народъ, тѣ носятъ любимото име за българина—Чехъ, върху лицето на когото хвърлятъ тавива кални пятна негови нѣкои синове — а la Taxis Bernkov и пр.

За нашия прославенъ и прехваленъ отъ в. „Огечество“ Гаврилъ-паша, и за неговото високомѣрие и дълбоко полатианство ще заблѣжа, че колкото добро се очакваше отъ него за страната, по съображение на това като българинъ, напротивъ толкозъ по-вече по-големо зло и вѣрда ще сполѣти страната. Урѣжданіето на общинитѣ, както по напредъ сжко и сега тѣхъ да се важе зависи отъ него; а какво е направилъ нашия паша? Нищо и пакъ нищо. Имѣхъ случая да се увѣря лично, че отъ Хасковскій окржжъ, по изборѣтъ за Главни свѣтници, едни и сжщитѣ кометовѣ и старей-

подписватъ акта, както е имъ даденъ отъ Правителството за че изборѣтъ станалъ рѣдовенъ, и при анкетното излѣдование тѣ сжщитѣ уравнени кометовѣ исповѣватъ и подписватъ другъ актъ, за че изборитѣ станали съвѣтъ нередовни, които сж и уничижихъ отъ Вѣрх. Сждилище. Юридически погледнати въпросѣтъ, излѣзва че има мѣсто за прѣслѣдованіе служебно за фазлиствостъ или умишленостъ, по нищо не стана, защото тази мѣдра нарѣдба е на помѣнатий Гаврилъ-паша.

Нѣкой си Стянь Тодоровъ, презъ 1881 г. билъ осжденъ отъ Т. Назарджиското Окр. Крим. Сждилище за убійство, на петъ (5) години затворъ съ окови, което наказание Вѣрхови. Сждил. Крим. Огдѣленіе въ 1882 год. било потвърдило, и тоя затворникъ днесъ се намираща на свобода,—вѣтъ отъ затворѣтъ, пусятъ отъ Главний Прокуроръ, по силата на едно порѣчителство отъ окѣло (100) сто лири, и то до петичанието срокомъ на 5 годишного му наказания.

Ита се сега, човѣкъ окончателно осжденъ на 5 години окови, презъ врѣмето на прѣтърпяваніето наказаніето си, може ли да се пуца на свобода? Това въ Румелия става, която се управлява до-вечето съ чужденци, и сега да видимъ Такисъ какъ ще постѣпнѣ, или ще стане сжщото, което се случѣ и съ отпуцаніето на Х. Османъ, т. е. «врана на врана очитѣ не вади».

Презъ послѣднитѣ недѣли, генералъ Дригалски прави инспекція на дружинитѣ въ Областѣта. Инспекціята на Хасковската дружина станала отъ подполковникъ Екъ, военний аташе при руското тукъ консулство, койго отишѣлъ прѣди генералъ Дригалски, и като му рапортувалъ командующия дружината, капитанъ Тренто виуцъ, немѣць, Руски офицеръ, Екъ прѣертѣцналъ генералъ Дригалски съ своето рапортуваніе за дружината, като изказалъ и купъ безосновни и измислени нарочно обвиненія противъ нѣкои отъ българитѣ — офицери служащи въ сжщата дружина, и съ туй се свѣршила инспекціята. Това Гаврилъ пашу съобщено, той нищо не казалъ, нито ще помисли да направи нѣщо, да се засѣжни за правата, честѣта на нашитѣ офицери българи и за народното достоиніе. Напротивъ Гаврилъ Паша се зарадва, че всичко приготвено отъ прѣдѣстѣвеникѣтъ му въ полза на българекото войнство се разваляло, Трентовуцъ казватъ редовно рапортиралъ на Екъ за всичко противъ българекитѣ офицери, като ковалъ разни интриги и най-безсѣтъстно и безобразно чернялъ тѣхнитѣ имена, и пр. и пр. . . . други още много подобни факти, които другъ нжтъ ще ви съобща за знание на българекий свѣтъ. „Огечество“ нѣка пакъ да бѣрза съ въспѣванията си хвалби за Гаврилъ паша, койго отъ своя страна, както и всичкигѣ негови софги и молли нѣка излѣзатъ да опровергалѣтъ и кажѣтъ че са непишѣтъ само едни грозни и големи факти, за да имъ неостава сѣгнѣ тѣжа и мжно: по тѣхното неможеше да бѣде друго, освѣнъ ей такава «Сждителіе».

X. П. П.

Велесъ, 8 Августъ 1884 год.

Г-не Редакторе!

Увѣрѣнъ, че виѣ ще се интересувате за насъ изгубенитѣ, нина ви пашонцата дописка.

Отъ отдавна вече нашия градъ се е хвърлил въ областѣта на апатията къмъ народнитѣ работи. Нашитѣ въ състояние хора, които можѣтъ и иматъ възможностъ да ви даватъ отчетъ за всичкитѣ работи, що се вършатъ тукъ: за убійствата, кланията и обезчестяванията; за мѣрцитѣ на самото турско правителство въ уцѣрбѣ на българекитѣ интереси; за уредбитѣ на училищата, общинитѣ, прогресса или регреса, на нашия градъ въ всяко отношение и за всичко друго, що има характеръ на народно, на обществено; всичкитѣ тѣя нѣща оставѣтъ вързъ нашия гърбъ, който въ едно и сжщо врѣме трѣбва да се грижимъ и за народнитѣ работи и за пашциния си хлѣбъ. Таково хладнокрѣвие би можѣлъ да обладава само градъ, койго се радва на всичкитѣ удобства на своя животъ и се ползува отъ всичкитѣ благодарности отъ страна на правителството. При такава една деморализация нѣма да прокопсаемъ.

Презъ месецъ юлий т. г. въ нашеото окржжие, Велешкото, станѣха 45 убійства, т. е. 45 мина българи падѣха мъртви отъ турския ягаганъ и куршумъ, по варварекитѣ и по безчеловѣчинитѣ отъ които сж: 1). Трима качаци избѣгнале отъ турската войска върлуваха като хайдуги и убийци въ селата на нашеото окржжие. Презъ месецъ юлий, турското правителство узна тѣхното свѣртаище и бѣше взело мѣрки за тѣхното прѣслѣдованіе, тримата качаци и убийци избѣгнаха неизвѣстно кѣдѣ, и до началото на юлий не се показаха на меѓдани. П тогазъ вмѣсто трима, явяватъ се на сцената 8 души, подъ предводителството, казватъ, на вървоицеца Фейзѣ отъ с. Църница (Прилѣско окржжие) и захванаха своитѣ варварцини. На шѣрв планъ тѣ имае да нападнатъ на селото Нежилово, да ограбатъ и убиятъ всичкитѣ въ него жители, които, безъ искључение, сж българи и подиръ, да изгорятъ селото. Причинитѣ неможѣтъ тукъ да се изтъкуватъ другояче, освѣнъ съ цѣлата, да са намази

числото на българитѣ въ Македония, особено, въ Велешко и Витолско (говорѣтъ, че въ Витолското окржжие, презъ юлий месецъ, са били станѣле около 60 убійства, по точно нищо не мога да ви кажа). Споменатитѣ 8 мина харамни турци потегляватъ за кѣтъ с. Нежилово. Въ гората намиратъ трима овчари, на възрастъ отъ 50—60 години, а имено: Найдо Тасевъ Черенковскій, Пончо Георгиевъ Черенковскій и Христо Нанковскій, вързватъ ги единъ за другъ и безъ никакъвъ предговоръ, захватѣтъ своитѣ операции. Първо, отрѣзватъ имъ ушитѣ, послѣ носетѣ и отъ послѣ мжченията зиматъ вече сериозенъ характеръ, варварското безчеловѣчие на турцитѣ захватѣтъ своята сериозна работа. «Да одерѣтъ рѣцѣтъ имъ» било казано отъ главатарѣ имъ Фейзо и одираніето се захванѣло съ ягагани, първо рѣцѣтъ, послѣ — краката и вратѣтъ! обврчатъ имъ кожата на горѣ и карале сиротитѣ селени да глѣдатъ подкожнитѣ си жили и кокале, да бждатъ свидѣтели на онзи свѣтъ какъ се лѣе и шурти българска — славянска кръвъ отъ право-вѣрнитѣ мюсюлмани. Преди да умратъ горкитѣ българи, турцитѣ имъ биле извъртели и очитѣ, исекли на парчета и ги хвърлили въ единъ дѣмъ, готова храна на планинскитѣ животни (отъ кѣдѣто слѣдъ два дѣна ги взеха за погребваніе смирисани) и отъ тамъ замиваватъ за други подобни подвиги. Трѣба да ви кажа, че тия три убійства съставляватъ алфата къмъ дѣйствиата на тази осмочлена шайка.

2). По кжсно отъ туй, Велешкия жителъ и прочуть кръвопиецъ Хамидѣ, койго е извършилъ безбройни убійства и спокойной бѣйствува въ г. Велесъ, отива при чифлика въ с. Подѣлъ. Трѣба да спомена, че този Хамидѣ, съ силата на своето варварство, присвоивалъ е нина по нина отъ селенитѣ и си е направилъ цѣлъ единъ чифликъ. Чифлика му се оре, копае, сѣе, жѣне и овършава отъ селенитѣ въ това село гратиць, разумѣва се. Сега, щомъ като отива въ селото, повиква единъ двадѣсетъ и петъ годишенъ момѣкъ и посква конѣ му. Момчето казало му, че конѣ му е на гумното (хармана). Обаче, Хамидѣ грабѣ пушката и за такѣвъ единъ дѣрзакъ отговоръ, ударѣ момчето веднажъ въ главата съ кундака на пушката така силно, щото момчето умрѣ на минутата. Това стана въ срѣдъ селото, прѣдъ очитѣ на много души селяне; по човѣкѣтъ, койго би са рѣшилъ да засвидѣтелствува туй убійство, трѣба прѣди всичко да се опрости съ този свѣтъ. А турекото правителство, туреката полицейска власть? тя не сжществува. Хамидѣ отъ своя страна е расказвалъ, че зидъ (дуваръ) падналъ и убилъ момчето.

3). Единъ волъ ваѣзва незабѣлѣзанъ отъ говедари, българина, въ една нива да пасе. Падѣра турчинъ, вижда това и дождажда при говедари, вързва го за едно дърво и отдаелѣтъ грѣзва 5—6 пѣти и го убива.

Невъзможно е да ви опиша подробно всичкитѣ станѣли убійства въ Велешкото окржжие. Презъ месецъ юлий, както ви казахъ и по горѣ, се въсклѣчатъ до точното число 45 и словомъ четирѣдѣсетъ и петъ.

И всичкитѣ тѣя убійства извѣстни на хюкюмата и за тѣхното ограничение не сж се взели никакви мѣрки, на и не чагаме да се взематъ, защото и мѣрцитѣ сж единъ видъ материалино убійство.

Днесъ се извѣстихъ, че въ Витоля сж убия грѣкия владика и нѣкого отъ руското консулство, вѣроятно, консула. Види са Багакъ ще има и своитѣ послѣдователи. Другъ нжтъ подробности.

Единъ пѣтишѣкъ.

Пловдивъ (Русенъ-махала) 15 Августъ 1884 год.

Нашитѣ градинари колкото и далечъ да сж отъ нѣштѣтъ на градѣтъ, все пакъ не се линаватъ отъ пѣсѣнцието на високи госте отъ врѣме на врѣме, вѣчеръ въ дълбоката тишина подъ блѣдната отъ хорекѣ позоръ мѣсечинка, нѣйде въ нѣкоя закрыта край градинитѣ полянка, се раздаватъ приятно смѣховетѣ на нѣкои щастливи хорица, които сж измжчили обутитѣ си съ по лира чорѣпе крака; да дойдатъ чакъ въ тѣя глухи върбалаци, за да изригнатъ свободно любовнитѣ чувства на затжженитѣ си сѣрдца. Отъ една недѣля насамъ, една чѣта избрани госте, постоянно прави тѣя честь на Русенъ-махала, като заобикали върбалацитѣ и се губи изъ тѣхъ, до когато уморенитѣ бахчевани се приспятъ. Особно впечатление правятъ тѣя госте на бахчеванитѣ съ чуждиятъ звукъ и акцентъ на разговорѣтъ. „Она хорошенская, глаза у нея прилестные, по калека“, „у ней груди славныя.“ Такива и тѣмъ подобни фрази, остро се схватѣтъ отъ ухото на измуренитѣ отъ работа градинари. Такива госте въ такъози врѣме градинаритѣ

не различаватъ отъ ония, които ги посъщавана и въ турско време съ турскитѣ ефендега. Тѣ ги глѣдатъ съ лошо око, съ прѣварѣние, когато особно имъ се принася и черно вилице отъ пѣкоя близна механа. Единъ любопитенъ градинарь, който си мислѣше че може би пѣкои развратни българе, да се криятъ подъ руското слово въ тѣзи вѣрбалади, послѣдва една вѣчерь тия цаствивци и останалъ поразенъ, когато видѣлъ съ очитѣ си, че тѣхнитѣ гости били отъ сиротопитаицето! Той въздъхналъ само и казалъ: „Тѣжко и горко на тия спроти момчета и момичета, които сѣ повѣрени на грижата на такива вѣспитателници!“

А азъ щѣ прибавя само: „грѣхътъ да е на този, който е поставилъ на такъвъ мѣсто такива вѣспитателници. Това за свѣдѣние комуто се пада.

Горчивиятъ языкъ.

Пловдивъ 19 Августъ 1884 год.

Всѣкому е вече извѣстно, че общественото мнѣние особено е заинтересувано и занято съ три въпроса, именно: въпросътъ по балканската погранична митна тарифа, по предаването на нашето правителство неподаденитѣ и до сега 18 села, и въпросътъ по печутитъ до сега обискъ на частната печатница на в. „Южна България“, и ограбването рѣкошиснтѣ.

Въпросътъ за вдигането митната тарифа на балкана, разбира се най много интересува както насъ Румелиецитѣ, сѣщо тѣи и братията ни въ княжеството. И не може да бжеде иначе, защото не е скрито нѣщо, явно и извѣстно е, че както тукъ тѣи и въ България, търговията е сирѣла и съвсѣмъ пропала; че прехраната и впроеветѣ станаха мжчичи, взеха да отпадатъ, а расходитѣ, даването и нуждитѣ не ся премахвуть, не ся намалявуть, нито пакъ ся уздѣниавать. Тоя въпросъ по митната тарифа на балканитъ мжду Румелия и Княжеството е до сега до ижшевитѣ, и сѣдовоательно, не може да не занимава всѣкого българина, защото живота взе да става се по-вече мжченъ и труденъ, и по скоро ще ся сънемъ отъ колкото да подобрилъ положенето си. Преди време, ни единъ отъ проходите на Балкана, то сѣ: Котленски, Шишкенски и пр. не бѣха затворени, и тогава почти всѣки день прѣминавахъ съ кервани разни стоки, на пр. вѣлна, шаяци, и пр. пр. . . . а днесъ нито двѣ буринки оцетъ, три товара кожѣ, или петъ товара аби, гайтани и пр. не може единъ еснафинъ да прѣкара да спечяли 10 пари, а още и отъ пѣти си остава по причина на паспорти, които много трудно ся получавали, защото и нашитѣ чиновници по провинцията станаха ефендиета, особено по градоветѣ около Габрово, и тукъ по насъ въ пограничинитѣ.

Единъ отъ туканшнитѣ вѣтвници бѣше извѣстилъ, че този пограниченъ митничий въпросъ билъ клопанъ на разрѣшение, тѣи катъ Княжеското Правителство влѣзло съ туканшното въ споразумѣние и правило доста отстъпки, които общаваха надѣжда да ся рѣши тоя важенъ въпросъ благоприятно и въ полза на населенето и отъ двѣтъ страни. Тоя извѣстие зарадва всѣки едного, но тия дни ся обяви противното. и всѣки ся замисли още повече кадѣ ще ни отиде крайтъ, кѣмъ каково ни води новий Българскій Гаврилъ паша, и мнзина взехъ да ся смѣтвамъ въ неговото управлене, въ неговата политика, която отъ день на день взе да ся разбира ясно, че тя, политиката на Гаврилъ паша е по-вече турска, отъ колкото е той самъ турчинъ, че управленето му е повече за зло, за сасищъ на българското населенето и за Българското отечество, отъ колкото е за Ц-града и Анадола.

Колкото по въпросътъ за неподаденитѣ 18 села, говори ся отъ мнзина, и въ пѣколко околни населенето за себе си рѣшило какъ да постѣпѣи; т. е. мнзина отъ по виднитѣ и разбирающа важността на работата намислили, ако имъ ся удаде, защото събранята сѣ забранили да рѣшатъ да натоварятъ депутатитѣ си, щото по никой начинъ да ся негласува бюджета, да ся не рѣши даването, до вато си не предадатъ на нашето правителство тѣзи 18 села, нито пѣкъ да рѣшаващъ че и за напѣкъ ще ся плащатъ на Султана по 20 хиляди лири заради тия села, които не даватъ нито солдати, нито давание, защото и народа ще рече че и той вече не дава данъта си за бадева. Тоя ся батка на много мѣста отъ пѣколко мѣсяца на самъ, но и до днесъ нищо не е станало никадѣ; а да ли ще стане, — не ся знае, по двѣ причини: Едно че има още доста народъ тукъ, който вѣрна въ Гаврилъ паша че ще направилъ нѣщо по тѣи въпросъ, безъ да разберхъ че по бѣлъ день ги той лже, и втора, че голѣми заплашавани ся правитѣ отъ хората на нашата. Но има надѣжда да хванатъ и въ тази работа лжжата на Гаврилъ паша, и на неговитѣ моли и софти — консерватори.

По въпросътъ за нападането върху частната печатница Скоро-печатница на в. „Славянинъ“

ница и разграбването рѣкошиснтѣ на българския вѣтвникъ — „Южна България“ ще кажѣ тона, че булото което хвърлихъ душманитѣ на народната ни свобода, съ което искахъ да прѣкрятъ мръсното си прѣстѣпление, днесъ ся разкри, и весичко е ясно като бѣлъ день. Официлно работата днесъ ето какова е: — Директорътъ на Правосѣдието, въ защита на закона и за съхранение достоѣието на учреждението, бѣше предиссалъ миналата недѣля на главниъ прокурѣр дѣ сирѣк и прекрати всѣко прѣсѣдване противъ вѣтвникътъ „Южна България“, като изложилъ и законнитѣ причини, които му диктували да направи това. Защо, извѣстно е, че тоя баскжжжж бѣше направенъ въкъ отъ всякаквъ законъ, а просто по кефѣтъ на Гаврилъ паша, по инатѣтъ на зети му Левантиецътъ Александридѣсь, по лакейската услужливостъ за пари на швабата Такесъ заедно съ неговий главенъ съучастникъ Д. Стамбуловъ, масторъ русветчиѣ като дада ся почутъ, и по силата на рѣшението на вѣщитѣ заклетѣ врагове на човѣшката свобода, на свободното слово, и на чудото благо и щастие, които съ неблагоприятитѣ си уста говорятъ за „Съединенето“, и безъ срама на черното си лице, искагъ както го и направихъ, лжжливо да взематъ въ калнитѣ си рѣдѣ знамето на вѣлките и свята народно дѣло истинско. то съединение, противъ което сѣ биле и са и ще бждѣтъ, катъ: Д-ръ Хакановъ, Маджаровъ, Величковъ, Бобчовъ, Юрковъ, Вазовъ, Инкуловъ, Герджикъ и всѣчки тѣхни подобни другари, които ся съгласиха съ нашата да ся извърши таквъ печуванъ банибозукакъ, катъ взеха за силно оръдие Русския чиновникъ отъ 3-то Отдѣление — Коростоловъ, а Мишкова за преводчикъ.

На това предисание на Директорътъ, Проловулий по извѣтрѣлитѣ си заключения, и по довазаната си подлость, — глав. Адвокатъ Швабата — Такесъ, въ качеството си на П. Д. Глав. прокуроръ, отговорилъ незабавно, че по никой начинъ не може да сирѣк прѣсѣдването, тѣи катъ изследователтъ тѣи и широкитъ какъ дѣба, а дуриний языкъ трѣба, Д. Стамбуловъ сѣдвалъ изследването, и че, по истината заповѣдъ на Гаврилъ паша, той — Такесъ не може да испгли предисанието на Директорътъ на Правосѣдието. И тѣи изследването продължава, и всѣки чакъ съдебното разгѣждане на тази работа, защото отъ то ва че зависе по-нататѣшната наша и тѣи малка свобода.

Извѣстно е, че прѣди пѣколко дни, тоя сѣициъ любезень Князь Рудолфъ Такесъ бѣше, който даде обявление презъ вѣстникитѣ: „Народ. Гласъ“ и „Съединение“, и високо по цѣлъ Българскій и другий свѣтъ прогласяваше, че не билъ почналъ това прѣсѣдване по заповѣдъта на Гаврилъ паша, а по должностъ отъ само себеси.

Питаме тоя симпатиченъ Такесъ, какво друго значи това, ако не подлость? Какво по малко е направилъ отъ лакейничество? При това разъяснение на работата, какво друго да глѣдаме у него, въ неговата душа, освѣнъ тинъ на чеканкоклонность за пари, а че ако ще би да ся пороби цѣлъ единъ народъ, ако ще би въ 24 часа да ся застрѣлятъ всѣчки български граждани? Питаме тая симпатична Шваба, и чакаме да ни отговори, да излѣзе на явѣ, да обяви и тоя пѣтъ своятъ исправления на грѣшкѣи; и за туй ли му плаща тоя кѣтъ български народъ толкова пари за да газѣ, тжичи законитѣ му? Да задумана неговата скжиа свобода? За да развращавате ли сте дошле Г. Такесъ и да грабите спромашката пара на бѣдния нашъ народъ: кажете, чакаме да отговорите.

Не „Съединение“ ще видимъ при тоя Българинъ паша, а по-скоро робство, потѣжжување. О заблуджене въ всѣчки тѣи, които и днесъ още ся маматъ подиръ баниъ-сѣдинитѣ, и които още ся лжжятъ да вѣрватъ на турския чиновникъ Гаврилъ паша, а че койгъ и да билъ, щомъ е Султановъ човѣкъ, Ц-градско чядо, иве катъ народъ, ако искаме да разбираме добре своятъ интереси, ако искаме да занзимъ нѣкаквъ независимъ политическии животъ, то не трѣба да очакваме никога никакво свободно, здраво и добро нѣщо за себе си отъ турски пашѣ, испрацани отъ Ц-градъ тукъ да ни управлявуть; защото това вече значи никакъ, че иже сме освободени, то е сжнъ, то е лжжа.

Политическа самостоятелна независимостъ, не ще каже туй да ти працатъ незнамъ отъ кадѣ си и богъ знае кои си хора, пашѣ да ти управлявуть. Независими и свободни сѣ бждѣмъ само тогава, когато бждѣмъ управлявани отъ сами насъ си, отъ свой господарь, свои чисто народни управители, които нашитѣ тукъ ланъ-сѣдинити нежелаятъ, не искагъ да видягъ, до катъ сж живи. Койгъ разбира да разбере.

Д. П.

Слѣбцуватъ ни изъ Силистра, че най-доволенѣшиятъ яланъ либералъ и заблуденъ Цанковистъ Маринъ Тихчевъ, билъ отупанъ миналата недѣля въ време на изборитѣ.

Изборитѣ въ Видинъ биле въ полза на истинскитѣ либерали, сѣщо и въ Варна, Разградъ, Кемачларъ, Кула, Гор. Раховица, Търново. Резултата е сѣдующая: отъ 29 допълнителни представители има избрани: 5 консерватори, 3 Цанковисти (Ив. Дзевъ на 2 мѣста) останалитѣ части либерали.

Въ градъ ни, на черковната улица имаше една турска фуруна, за която цѣли двѣ години станахъ раз-

мишления и рѣшевия да се развали; пращажъ се комисии върху комисии, оцѣвявахъ икъ и най сѣтвѣ икъ оцѣвяхъ на 8000 гроша. Паригѣ вижда са слѣдъ голѣми отлагания сѣ са брояли на турчѣна, фуруната се разсипала и за голѣмо удивление, на срѣдъ пъти ся почнала нова фуруна! Гражданѣтъ катъ видѣли тѣзи нова постройка, възнегодували, събрали ся и телеграфари въ Министерството на вътрѣшнитѣ Дѣла, да приустанова тѣзи постройка.

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪТЪ

РѢЖОВОДСТВО

За изучаването

на

С Л О Г А

(Кратка Словестность)

Учебникъ за срѣдни училища

отъ

Н. П. Поповъ

Преподавателъ на български язикъ въ Варнен. държ. реална гимназия.

Второ издание допълнено.

Цѣна 80 ст.

Чаира са за проданъ у издателя

А. В. Вълчевъ. г. Варна.

ИЗВѢСТНЕ.

Книгопродавецата на П. П. Недѣлковичъ & др. въ Търново има чѣгъ да извѣсти че излѣзе отъ печатъ: *Отечествовѣдениѣ* за III отдѣление (споредъ новата программа) съставилъ Д. Ц. Лучниковъ. Цѣна 25 стотинки.

Сега ся печататъ и скоро ще бждѣтъ готови: *Естествовѣдениѣ* за III отдѣление (споредъ новата программа) съставилъ Ц. В. и Д. Ц. Лучниковъ. *Отечествовѣдениѣ* за IV отдѣление (споредъ новата программа) съставилъ Д. Ц. Лучниковъ. *Граматика за Старо-Българскій язикъ* отъ Па П. Момчловъ. — Второ издание. Тѣзи дни са турягъ подъ печатъ:

Естествовѣдениѣ за IV отдѣление (споредъ новата программа) съставилъ А. Тодоровъ.

Физика за долнитѣ класове, съставилъ А. Тодоровъ. Търново, 22 Августъ 1884.

ИЗВѢСТНЕ.

Явявамъ на Г-да книжаригѣ и учателитѣ, че имамъ и III то издание отъ учебникътъ си „*Недѣли и Праздници Евангелия*“; за това които Г-да иматъ нужда, нѣка се отнескъ до вази.

Ловечъ

Книжарница: С. Д. Питтевъ & Сие

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписаний учитествуваль сжмъ нѣколко години, слѣдвалъ сжмъ въ привремененъ и годишнъ курсь, търся мѣсто за учитель, които община се нуждае, нека се отнесе до книжарницата на Г. Божилковъ & Ивановъ въ г. Варна.

Г. Варна 18 Августъ.

Ж. Р. Лозенскій

ОБЯВЛЕНИЕ

Продава се единъ фыйгонъ съ умерена цѣна. Интересующитѣ се да се отнескъ до Инженеръна Николайвъ въ гр. Руссе.

Руссе 22 Авг. 1884.

Недоставени депѣши отъ Руссѣската Т. П. Станица по непахождение адресантитѣ: Михаилъ Данчовъ, Христувъ, Гюлка Ивановича келерица хотель Конкордия, Јагеръ Кравцу, Гюлка Ивановича изъ Австрия квартира по хотелитѣ, Marie Isvoranu hotel Bulgarie, Дюгерова, Николай Кѣстовъ хотель България.

Руссе 20 Августъ 1884 год.

Нач. Ст. К. Дрлювскій

ОБЯВЛЕНИЕ

По случай на заминаване за граница, продаватъ се пайгонъ и единъ бѣрзакъ силень конъ съ английски хамути, двѣ ливреи и два цилиндра вучерски. Могжтъ се видѣ въ всѣко време на квартирата на Командира на Руссѣската дружина. Въ сжщата квартира се продава и единъ жребецъ за бздене отъ тамазжжа на Княза Созгумокъ.

Редакторъ издатель: Т. Х. Станицевъ